Ч. 98 Четвер 4 (16) мая 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:

на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Наслїдки антисемітизму у Відни.

Столиця нашої монархії, місто над синим Дунаєм, трохи за далеко від нас, як щоби нас могли так дуже інтересувати чисто місцеві, громадскі справи міста Відня. Але коли ті справи суть того рода, що можуть вплинути, хоч би лиш в части на хід справ цїлої держави, то годї й їх спускати з ока. А до таких справ належать безперечно послїднї вибори до віденьскої ради громадскої і відбувший ся вже вибір першого віце-бурмістра, при котрім антисеміти рішучо побідили.

Як звістно, веде ся у Відни вже від давна борба межи сполученою нїмецкою лївицею або т. зв. лїбералами а антисемітами. Антисемітизм обгортає у Відни чимраз більші круги, підриває ґрунт під ногами лїбералів а при послїднїх виборах до ради громадскої задав їм таки рішучий удар. Серед нїмецкої лївицї настав був таки не малий переполох, котрий мало що не відбив ся на теперішнїм уґрупованю партий парляментарних. Коли по виборах в перших днях цьвітня с. р. показало ся, що у віденьскій радї громадскій побіч 74 лїбералів засяде і 64 антисемітів під проводом дра Люеґера, стала сполучена лївиця нїмецка також ще й під впливом вістий, що й межи Нїмцями в Чехії ширить ся антисемітизм, кидати ся і спихати вину за то на правительство. Остаточно втихомирила ся она і справа ся закінчила ся була тим, що лївиця ухвалила мінїстрови, дрови Пленерови повне своє довірє. Однакож обава лївицї і клопіт єї з антисемітизмом на тім не скінчили ся, а вчерашний вибір першого віце-бурмістра міста Відня єсть доказом, що антисеміти готові тепер це більше, ще сильнїйше розбивати лївицю нїмецку, найсильнїйшу з нинїшних скоалїзованих партий парляментарних. Антисемітизм, підриваючи лївицю, підриває тим самим і теперішнї відносини парляментарні а в тім лежить й цїла вага значіня віденьского антисемітизму і для нас.

Що антисемітизм міг так дуже закорінити ся у Відни, се річ зовсїм природна і легко понятна для того, хто знає тамошнї відносини. Жиди стали у Відни чим раз більше випирати Віденцїв Нїмцїв; і не лиш що займили майже цїле одно передмістє, Леопольдштадт, але й розсїли ся численно й по других. Жидівска конкуренция фабрична і торговельна стала допікати Нїмцям, аж наконець під впливом ще й инших чинників зродила антисемітизм. Лїберали, що знаходили найбільшу опору в елєменті жидівскім і длятого з ним держали, чують ся тепер справедливо загрожені, а лїберальна партия у віденьскій радї громадскій сталась таки вже зовсїм безсильна. То й стало ся причиною, що ся партия постановила не входити з антисемітами в нїякі компроміси, а бурмістер Ґрібль заявив рішучо, що він зрезиґнує зі своєї посади.

Але не лиш сам антисемітизм підкопав становище лїберальної партиї у Відни; мабуть найбільшою причиною єї упадку єсть таки розлад в нїй самій. Рада громадска міста Відня складає ся тепер із 138 членів, з котрих по послїднїх виборах було як вже сказано 74 лїбералів а 64 антисемітів. Але з тих лїбералів держало ся 63 досить кріпко разом; прочі були непевні. Тих 63 радних творило окремий т. зв. поступовий союз. Коли-ж оногди мало ся відбути засїдане того союза, щоби нарадити ся над справою вибору першого віце-бурмістра, а предсїдатель союза для сконстатованя сили партиї, скликав всїх членів, то явило ся на засїданю всего лиш 54, а двох надіслало оправдане. Прочі заявили, що они взагалї годять ся з поглядами партиї, але не хотять до неї приступити. Так отже в крайнїм вже случаю могли би лїберали у віденьскій радї громадскій числити лиш на 63 членів, а тогди були би в меншости супротив антисемітів. Длятого то бурмістр Ґрібль заявив, що з огляду на послїднї вибори не може єго партия конкурувати з обіцянками, які антисеміти поробили виборцям і прийшла, коли треба дати противникам нагоду сповнити то, що обіцяли; він сам про себе зробить так, як єму наказують результати виборів, значить ся, — уступить. Таке саме заявлене зложив і перший віце-бурмістр Ріхтер, а партия згодила ся на то і постановила однодушно віддати свої голоси при виборі на Ріхтера. Рівночасно відбуло ся також засїдане партиї антисемітскої, а всї єї члени постановили віддати свої голоси дрви Люеґерови.

Вчера отже відбув ся вибір першого віце-бурмістра. При першім голосованю одержав Ріхтер 70 голосів, др. Люеґер 66. Тогди заявив Ріхтер, що вибору не приймає. В виду того зарядив бурмістр друге голосованє, при котрім віддано 69 карток порожних, а Люеґер дістав 66 голосів. Позаяк то голосованє не виказало абсолютної більшости, зарядженo третє в ряду голосованє, при котрім віддано 70 карток порожних; на Люеґера упало 65 голосів, на Ріхтера 2. Коли-ж і се голосованє не дало відповідного результату, зарядив бурмістр тїснїйший вибір, при чім з 66 відданих голосів припало 65 на дра Люеґера. Першим віце-бурмістром міста Відня вибрано отже дра Люеґера. На ґалєриї роздали ся тогди так грімкі

74)

РОЗБИШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Сквайр аж як би закаменів і єго взяли ся тисячні чувства. Онтам, майже коло него, стояло судно, що могло вивести єго на свободу — з коминів єго курило ся, пара, що сичала із отворених вентилїв, була найлїпшим доказом, що машинїстови вже терпцю не ставало — скорі удари дзвінка пригадали, що пора вже до від'їзду. В сїй хвили приступив Болївар до него.

— Маса — шепнув він єму зтиха — капітан парохода велїв вам сказати, що мусить від'їзджати... не може довше чекати.

— Аґа... сквайр Дейтон! — відозвав ся тут Джемс Ляйвлї, котрого увагу звернула на себе ясна сукня молодої дївчини, і він пізнав судию — він все ще їхав на тім кони, котрого єму Аделя привела і пігнав до того місця, де стояв Дейтон.

— Сквайре! — промовив він зіскочивши чим скорше з коня та поздоровивши панночку, при чім аж цїлий почервонїв ся — Сквайре... тут в Гелєнї стали ся нинї якісь дивні дива. Ми скликали сусїдів, щоби подати поміч законам, де того буде потреба.... Кук поїхав в тї цїли наперед, а єго, як тепер чую, арештували.

— Мр. Ляйвлї — відозвав ся сквайр, а серце в нїм стало так бити ся, як коли-б хотїло з грудий вискочити — пароход, що плив горі рікою, підходив чим раз близше — коби ще лиш трошки зискати часу, — ще лиш кілька мінут — Кук сам собі тому винен, бо він запалена голова... я майже більше для єго власної безпечности, як з якої иншої причини мусїв казати єго арештувати... То все тепер заладило ся, а що вже нема нїякої причини, то піду зараз на гору і кажу пустити єго на волю.

— Вже мабуть не буде потреба, — сказав молодий полїшук усьміхаючись, — тато вже пішли туди і певно єго приведуть... от таки направду они онтам вже їдуть. — Він випростував ся і розглянув ся чим скорше, а то таки дїйстно гнали поодинокі їздцї з горішної улицї в долину, між ними Кук і Том Барнвель. Сквайр нахилив ся борзо до свого мурина.

— Боліваре! — шепнув він до него — гони та виведи Мрс. Дейтонову на пароход... від твоєї скорости зависить житє і свобода.

— Слухайте, сквайре! — ми як-раз взяли приступом „бурого медведя“ — відозвав ся Джемс знову до судиї — але тота нора була вже пуста. Нашу тайну хтось зрадив.... тота ватага....

Нараз крикнув Болївар з перестраху, бо таки й настрашив ся і здивував ся не мало, та перебив Джемсови. Він хотїв вже іти сповнити даний єму приказ, аж ось саме перед ним, здоймивши старий, чорний капелюх, станув якийсь хлопець з блїдим як мармор лицем і довгим, розпущеним волосєм — очи єму стояли стовпом якби у якогось страха — на блїдім лици були дві малі червоні як кров плями — дрібку розхилені уста дрожали, і він підоймив поволи руку против судиї.

— Ґеорґіно! — простогнав начальник розбишаків а кров збігла єму таки зовсїм з лиця.

— Дейтоне... — благала Аделя в смертельнім страху — що з тобою стало ся.... що то все значить?

— Ха-ха-ха! — розсьміяла ся Ґеорґіна, як би на глум, таким голосом, що аж мороз ішов по тїлї від него і випростувала ся гордо та подивила ся якимсь диким поглядом — она перед тим ще не видїла Аделї і думала в сїй хвили, що то жінка судиї — Ричард Келї, убийник дитини, боїть ся повитати одну свою жінку, бо друга стоїть коло него.... люде добрі, ходїть сюди!

— Якась божевільна! — крикнув Дейтон і вхопив єї чимскорше за руку.

— Вступись від мене! — крикнула женщина в скаженій лютости — я божевільна? — Добре, нехай і так; нехай буде, що я з розуму зійшла.... але то ти.... ти мене до того при-

оплески, що бурмістр аж загрозив опорожненєм ґалериї. Др. Люеґер заявив тогди, що приймає вибір, хоч его вибрала меншість, бо знає, що за ним стоїть більшість виборців в місті. Завірив відтак, що буде руководитися засадами справедливости, правди і пошанованя законів та що буде памятати на той нарід, з котрого виріс. Потім зложив др. Люеґер приреченє яко перший віце-бурмістр.

Перегляд політичний.

Комисия для реформи виборчої відбула вчера засіданє, на котрім обговорювано правительственний проект реформи виборчої. На засіданю були також президент міністрів кн. Віндішґрец і мін. Бакегем.

Молодочехам вже рішучо не веде ся. Тепер виступають против них вже й самі селяни. Дня 12 с. м. скликали були молодоческі проводирі збори до Пісека, на котрих явили ся також посли: Вашатий, Енґель і Янда. На збори запрошено також і селян, котрих прибуло около 300, а між ними і їх проводирі Ратай, Юн і Стяснпй. Зараз при виборі президиї прийшло межи Молодочехами, а селянами до суперечки, котра остаточно скінчила ся тим, що селяни розбили збори. Селяни мало не побили Молодочехів, коли їх проводир Ратай крикнув до Молодочехів: Ви продаєте селян социялістам!

Відкиненє закона против перевороту і закона о податку від тютюну стало ся причиною, що консервативна праса німецка домагає ся застановленя конституциї і заведеня якоїсь диктатури. Бісмарківскі орґани домагають ся знову ухваленя закона против социялістів. Становище міністра справ внутрішних єсть сильно захитане з причини частої суперечности его з поглядами канцлєра кн. Гогенльоге. Парлямент німецкий має бути в слідуючім тижднп закритий.

Новинки.

Львів дня 15 мая 1895.

— **Віцепрезидент Намістництва** п. Лідль, перебуває тепер в Кракові і передвчера розпочав люстрацию тамошного староства.

— **Засіданє виділу Руского товариства педаґоґічного** відбуде ся в суботу дня 18 мая о 6 ій годині вечером в канцеляриї рускої ґімназиї (Народний Дім, II. поверх). Просить ся всіх членів нового і давного виділу о участь.

— **Про отворенє читальні „Просьвіти" в Сернках середних,** рогатиньского повіта, пишуть: Село Сернки середні, противне до недавна не лише якій небудь науці, але й шкільній, змінило ся в послідних літах до непізнаня. За почином о. Воєвідки, взяли ся селяне до просьвітної працї, радо читали книжочки просьвітні, та й внедовзі показались плоди тої працї. Перед кількома літами громадяне збудували хороше мешканє для пароха, торік виставили прекрасну церков, по більшій части своїми коштами і трудами, поставили дім громадский, а сего року могли вже приступити до отвореня своєї читальнї, котра має бути школою до дальшої працї духовоїі до поступу. По вечірни в недїлю Мясопустну зібралось на отворенє читальнї тілько селян, що хата громадска не могла їх помістити. В прибраній зеленью хатї позасїдали на покутї гостї, межи ними відпоручник філії „Просьвіти" о. І. Маркевич з Юнашкова. Він промовою отворив збори, по виборі президиї пояснив статут товариства; переходячи важнїйші уступи — ілюстрував їх практичними примірами або вказанєм на приміри культурних народів, котрі вже давно прийшли дорогою просьвіти до богатства і значіня в сьвітї. Нарід прислухував ся дуже уважно тим виводам делєгата. Потім вибрано виділ, до котрого увійшли о. Воєвідка яко голова, п. Грицан місцевий учитель яко заступник голови і пятьох селян. Збори закрив о. Воєвідка подякувавши участникам збору і піднїсши многоліте Є. В. Цїсареви за опіку над руским народом.

— **Читальня „Просьвіти" в Бурштинї** складає В. достойному князеви Ст. Яблоновскому сердечне "Спаси-Біг" за дар в сумі 60 корон, який зволив уділити призначаючи з него на цїль каси позичкової 40 а на закупно меблів 20 кор. Рівночасно чує ся „Читальня" з'обовязаною зложити прилюдно щиру подяку Вп. п. Іли Будному, бурмістрови в Бурштинї, за безплатне відступленє льокалю для „Читальнї", а п. Стеф. Процюкови за дар в сумі 10 корон і за меблї. — „Читальня", як на початок, гарно розвиває ся, пригортає до себе усїх Бурштинців-Русинів та обіцює красні плоди. Доси числить 60 членів. — *Філярет Скасків*, секретар.

— **Буковиньске краєве правительство** позволило на просьбу греко-кат. громади в Кіцмани збирати жертви в місті Чернівцях і в повітах черновецкім, кіцманьскім, вижницкім і серетскім на докінченє розпочатої будови греко-кат. приходства в Кіцмани.

— **На слїд крадежий** в Успеньскій церкві та в костелах Домінїканів і катедральним у Львові попала вже львівска поліция. Сими днями придержала она на торговици Олексу Баланюка, котрий в товаристві з другим украв одному селянинови чоботи з воза. При переведенїй ревізиї найдено при нїм 27 зр., котрих посїданя не міг Баланюк пояснити. Коли зроблено ревізию у него дома, найдено на поді в трех мішках около 300 зр., а що Баланюк не умів сказати, звідки взяв ті гроші, то дуже оправдане підозрінє, що найдена сума походить з розбитих в церкві і костелах скарбонок, тим більше, що всї ті гроші складають ся з дрібної монети.

— **Огнї.** Дня 10 мая згоріло в Красносільцях, золочівского повіта, 11 господарств. Причиною пожару були — еміґранти. Одержавши паспорти на виїзд до Бразилії, пиячили вже від довшого часу, при чім не скупили горівки і своїм дїтям. Один з напів пяних дїтваків підпалив сїрником загату хати своїх родичів і викликав катастрофу. — В ночи з 10 на 11 мая вибух огонь в Шишківцях, віддалених милю від Тернополя і і наробив величезної шкоди. — В Доброводах коло Збаража вибух передвчера грізний огонь. Згоріло 35 селяньских загород, а разом около 100 будинків.

— **Нещасні пригоди.** В Острові під Тернополем, один селянин запалюючи лямпу вилив нафту, котра в однїй хвили займила ся. Огонь обгорнув двоє дїтий, що стояли коло вітця, а відтак і его самого. Всї страшно попарені. — В Ярославі в часї заприсяженя вояків в шатрі майор Лешнер дістав удару серцевого і на другий день помер.

вів!... Сюди фермери.... збігайтесь.... сюди люди з Гелени.... ходїть сюди.... отсей, що стоїть тут межи вами яко судия і сквайр.... отсей, що жив довгі роки помежи вами.... що як той змій, котрий робить собі гнїздо в тихій хатї близько людий....

Ґеорґіно! — крикнув Дейтон з превеликого страху.

....то Келї, то ватажко розбишаків.... пан того розбишацкого острова.... а я.... я.... я его жінка!

Слабе єї тїло не могло вже довше видержати — зворушенє, біль, лютість і пімста додавали їй аж до сеї хвилї сили, але тепер она єї опустила і Ґеорґіна без памяти повалила ся на землю та була би таки упала, якби Джемс не був єї підтримав.

Дейтон стояв як закаменїлий, не знав, що з ним дїє ся і вислухав слів, що виголосили єму вирок смерти, як той, що дослухує ся якогось далекого голосу. Доки очи Ґеорґіни на нїм спочивали, не був він в силї хоч би рушити ся — але тепер, коли она повалила ся, коли й з уст Аделї вирвав ся голос страшного переляку, а зі всїх сторін понесли ся голоси пімсти до ворогів аж до неба — відозвала ся й в нїм его шалена палкість, він зміркував своє положенє і небезпечність, серед якої знайшов ся. Всяке удаванє вже на нїщо не придасть ся — настала послїдна хвиля, в котрій треба було скинути маску з лиця.

— Ловіть розбишаку — не дайте ему втечи! — понеслись крики зі всїх сторін, а Аделя мимоволї відступила ся перепуджена від него. Джемс, що стояв найблизше коло него, не міг через Ґеорґіну прискочити до него, а впрочім то все стало ся так несподївано, так было страшне, що він сам не знав, що з ним дїє ся. Коли-ж тепер збігли ся люди зі всїх боків, фермери і лодкарі — одні яко сторона зачіпна, а другі в своїй обороні — і добули оружя, котре доси несли при собі отверто, або укривали его, виймив Келї два подвійні пістолети з кишенї.

— Пропав я! — крикнув він охриплим голосом — нехайже й все пропадає!... Сюди, до мене розбишаки! Ставайте під провід свого капітана.... свобода і пімста! — Перші, що тепер кинулись на него, погибли від певних єго куль, а другі, перепуджені тим, відскочили, бо з правого і лївого боку показали ся вороги — поза ними роздали ся вистріли з пістолетів і заблисли ножі, а в першій хвили годї навіть було й знати — як то дуже добре обчислив був той страшний чоловік — хто приятель, а хто неприятель, з ким і против кого треба воювати.

Дано знак — в горі і в долинї міста відповіли на него — на улицях показали ся бігцем якісь дикі, завязті лиця, заворушилось на всїх лодях і тьма тменна розбишаків вилазила з них, а всї узброєні в рушниції, сокири, топори та ножі — особливо закипіло на малім чікентефі, що стояв коло самого парохода, Коттон і Сандер а за ними й другі розбишаки вибігли з окриком радости.

Капітан "Ван Бурена" дивив ся здивований, як ті розбишаки вилазили масами як би десь зпід землї та зпід води, та й не дармо взяла его обава о своє судно, бо вже декотрі бігли по кладках на него. Він казав чим скорше відчіпати линви і здоймати кладки та задзвонив на машиніста і лотсмана, моряки стали на своїх місцях, але — вже було за пізно....

— На корабель, хлопцї! — кричав проводир розбишаків.... держіть пароход.... на корабель!

Моряки схилили ся здоймати кладки, але розбишаки, що вже перед тим були влїзли, відтрутили їх. В тій же хвили почали збігати ся на пароход та вилазити на него з лодок якісь страшні люди і підчас коли ті, що були на березї, станули лавою против фермерів, захопили тамті пароход в свої руки, впали до першої каюти і на критий поклад та стали звідтам стріляти.

Ґеорґіна, котру пристрасть була на хвильку приголомшила, схопила ся тепер серед крику і стріляня, а Джемс ледви що єї позбув ся, як і зараз кинув ся до Аделї та вивів єї зпосеред того розруху, де єї житє було зі всїх боків загрожене. Случайно стрітив він Цезара і Нансї що несли річи Мрс. Дейтонової на пароход і віддав їм бідну дївчину, котра по тім всїм, що пережила, нїчому й нїкому вже не противилась.

Але відтак звістний поклик мисливский зібрав разом і его товаришів, а він з ними й побіч Кука, Смарта та Верджінда кинув ся на ворогів. Ті не мали вже часу набивати рушниць лиш боронили ся ножами та кольбами, але при тім, чим раз більше сунули ся на корабель, звідки знов тим густїйше летїли кулї. Мало що не всї фермери були вже поранені, а Келї з ножем в лївій руцї а з відломаною від рушниці люфою в правій сїяв смерть і погибель доокола.

А там на критім покладї стояв Сандер і стріляючи до стоячих на березї, кликав радістно до своїх:

— Гурра хлопцї! Ходїть на корабель.... на свободу і волю!

З лодки, що виплила борзо на ріку, вискочив якийсь чоловік та вихопив ся борзо на керму "Ван Бурена".

— На пароход! — кричав Келї — на пароход люди.... відчіпайте линви....

— Сюди.... мстителї... сюди! — накликував якийсь жіночий голос і Ґеорґіна з тома-

— **Не удало ся.** У Відни жив кравець Герман Цайтунґ, що за всяку ціну бажав зробити ся славним, а що не міг сего добити ся иншим способом, то придумав в 1890 р. таку штуку. Велів запакувати себе до скрині, надати на зелізницю, яко звичайний товар і відіслати до Парижа, де була тоді сьвітова виставa. Штука удала ся, про Цайтунґа, та про его подорож ґазети широко розписували ся і его імя зробило ся звістним. Від того часу минуло пять літ і люди забули вже на Цайтунґа; отже він постановив повторити свою штуку і в гой самий спосіб безплатно переїхати з Парижа до Мадрида. Навіть заложив ся о 3000 франків, що ему се удасть ся. Цайтунґ невеличкого росту, то й велів зробити деревляну, малу скринку, з вигідним кріслом в середині, забрав з собою трохи поживи і умістивши ся в скрини, приказав віднести себе на дворець. В скриня були дірки, щоби подорожний міг віддихати і дверці, аби — приїхавши до Мадрида — міг вигідно з скрині вийти. На посилці-ж була адреса якогось неістнуючого іспаньского оптика і написи: „Гора", „Долина", „Не стовчи", шоби нею надто не кидано і не перевертано. Однако все те на нічо не придало ся Цайтунґови, бо зелізничому урядникови видала ся скриня підозріною і він велів єї отворити, а витягнувши з неї промисного кравця, відіслав его до арешту під закидом наміреного обманьства.

— **Холера в Туреччині.** Після донесень з Царгорода холера не вигасла ще в тім місті, однако єї перебіг дуже лагідний і не богато людий западає на неї. Противно з Мекки доходять досить непокоячі вісти; денно умирає там по кількадесять осіб, а пошесть все кріпшає. Австрийске правительство зарядило всякі потрібні средства осторожности, щоби магометаньскі богомільці, що вертають з Мекки до Босни і Герцеґовини, не занесли пошести до краю.

— **Жінчині довги.** Перед париским апеляцийним судом рішив ся сими днями процес, котрий має важне значіне для мужів. Кравець Дусе запізвав промисловця париского Лері о заплату 11.000 франків за одежу, що жінка Лєріса брала через два роки на кредит. Перша судова інстанция приказала Лєрісови заплатити цілу суму, але коли сей відкликав ся до суду апеляцийного, зніс той же перший засуд, а то з таких причин: „Жінка — казав суд — може видавати на своє одїне лише таку суму, щоби она не руйновала чоловіка, т. з. що видатки мусять відповідати доходам родини, кругам, в яких она живе та їх товариским вимогам. Супротив того може чоловік боронити ся, єсли жінка робить за великі видатки і може єї рахунків не платити". На основі сего відкинув суд жалоби кравця і на велику радість Лєріса знижиу довг до квоти 5000 франків.

— **Дезертир з француской леґії чужинців.** У Відни арештовано перед кількома днями одного молодого чоловіка, що звернув на себе увагу своїм незвичайним одягом і поведенєм. Мав на собі ясне полотняне одїне з синими випустками, таку саму полотняну шапку і черевики. Переслуханий на поліциї візнав, що називає ся Кароль Опіц, має 26 літ і єсть броварничим челядником з Дрездна. Відтак оповів історию своїх пригід, котрі виглядали би на видумку, єсли би їх не потверджували урядові акти. — Опіц, вислуживши в німецкім войску, вивандрував перед трема роками до Франциї і там за намовою аґентів завербував ся на пять літ до т. зв. леґії чужинців, т. є. до француского войска, що стоїть залогою в француский кольонії Альжір в Африці і складає ся з самих наймлених чужинців (часом бувають між ними і Русини). Власне в тім часї вибухла була війна Франциї з африканьскою державою Дагомей. Французи вислали там 5000 леґіоністів, між котрими був і Опіц. Брав участь у всїх битвах і стояв 21 разів в огни. Одержав кілька ран, а за хоробрість наділено его двома ордерами. По війні з 5000 людий лишило ся лише 800, а прочі по половині полягли в битвах, або упали жертвою жовтої феври. Опіц вийшов живий і вернув до Франциї, звідки вислано его сего року разом з иншими леґіоністами знов до Африки на війну, але вже на остров Мадаґаскар. Між леґіоністами було кількадесять Німців і они рішили утечи по дорозї. Найліпшим місцем до того єсть канал суеский, бо після міжнародних прав, єсли хто в тім каналї схоче утікати з корабля і скочить до води, то до него не вільно стріляти анї его силою завертати на корабель. Офіцири францускі знаючи о тім та допускаючи що неоден з леґіоністів схоче утечи, дуже вояків пильнували, однако Опіцови і 25 иншимН їмцям удало ся таки скочити в море в саму великодну неділю. Офіцири не стріляли до пливучих, але хотячи їм утруднити утечу, кидали на них кусниками дерева. Опіц плив кілька хвиль під водою, а коли виплив і оглянув ся, побачив, що лише двох леґіоністів було коло него. Що стало ся з иншими, він не знає. Всї три приплили щасливо до пристани Порт Саїд, а відтам поїхали до Каїра, де німецкий консул дав їм гроші на дорогу до дому. Минувшого понедїлка прибули они до Триєсту, а ві второк вечером приїхали до Відня. Тут оба товариші опустили Опіца їдучи дальше до Німеччини, а він лишив ся, бо не мав гроші на дальшу подорож. Хотів як раз іти до німецкого консуля по підмогу, коли арештувала его поліция. Коли показало ся, що его оповідане правдиве, поліция увільнила его, а німецкий консул відіслав его до вітчини.

— **Померли:** Антін Вербенець, ярославский міщанин, щирий патріот, відзначений папским крестом Pro Ecclesia et Pontifice, в 60-ім році житя; — Іван Дуда, господар з Верхні, в калускім повіті, член калуской ради повітової; — в Женеві Кароль Фоґт, славний натураліст, в 78 році житя; — в Чернівцях Емиль Зиґадлович, почтовий контрольор, в 56-ім році житя; — в Хотимири лат. парох, кс. Антін Зембович; — Юліян Бараньский, властитель Жулина і Семигинова в повіті стрийскім, в 51-ім році житя; — в Коломиї Франц Кропачек, податковий поборець на пенсиї і касиер щадничої каси.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць** оповіщує: Північно-німецкий рух збіжевий з Галичиною і Буковиною. З днем 1 червня 1895 буде примінювати ся тарифа виїмкова для руху з пристанниками стациями трансіто морем, що до стациї назначения Альтона транс., Бремергавен транс., ґестемінде транс., Гамбурґ Б. транс., Горбурґ Г. транс., Норденгаль транс., Щетинь транс. Свінемінде транс. тілько до посилок поживальної, сухої фасолї. Містячі ся в тій тарифі для инших там наведених артикулів цїни перевозу до повисших стаций назначения тратять з днем 1 червня с. р. силу обовязуючу. Повисша тарифа не дізнає ніякої змінн що-до руху з Ґданьском і Найфарвасер.

Телєґрами.

Відень 15 мая. Бурмістр Відня Ґрібль подав вже письменно свою резиґнацию і вчера розпращав ся з урядниками.

Будапешт 15 мая. Палата панів ухвалила 117 голосами против 116 приступити до специяльної дискусиї над законом о вільнім виконуваню релїґії.

Рим 15 мая. Вчера погорів тут театр Полїтеама Адріяно, а коло него і шість сусїдних домів. Пожар був страшенний. Богато осіб попекло ся і покалїчило ся а хто утік, то ледви лиш з житем. Цїлий театр завалив ся. Шкоду обчисляють на півтора мілїона.

Білград 15 мая. Мінїстром фінансів іменований президент адмінїстрациї податкової Попович.

Надіслане.

гаком в руцї, що взяла его від якогось убитого, прискочила до воюючих.

Джемс, що хотів тепер дістати ся до кладки від корабля, щоби не пустити тих, що на березі і схопити ватажка таки живцем, скочив у воду і хотів підплисти до корабля, але рівночасно поцїлили его дві кулї і він став потапати. Тимчасом Кук разом з Мільсом і Смартом кинулись на то місце, де стояв Келї, і заслонював своїх товаришів, та наганяв їх на корабель.

Верджінець взяв з цїлої ватаги капітана на око.

— Чорте! — крикнув він — настала хвиля мести, гинь! — і кинув ся з ножем на Дейтона, але Болївар ще в пору схопив его за руки, а відтак своєю головою так вдарив его в чоло, що Верджінець перевернув ся горілиць без памяти. Келї вибіг на кладку, линви були вже відчїплені, колеса стали вже були робити — кладку здоймили — при тім вдарив хтось Смарта кольбою, а він і так вже посовгнув ся був на слизькій від крови платві і упав в ріку — его відтак виратували.

— Тепер ти в моїх руках! — крикнув хтось прошибаючим голосом Кельови коло самого уха — ти в моїх руках і не уйдеш пімсти! І Георґіна в шаленій лютости, забуваючи на все, кинула ся з заискреними очима на него. Майже мимо волї піднялась Келього рука в гору і в тійже хвили пробив єї острий ніж смертельно, але она падаючи, схопила ще зрадника за ноги і підчас коли той старав ся не стратити рівноваги, надбіг Кук, повалив одним ударом мурина, заслонив ся правою рукою, піднявши свій ніж в гору, від виміреного против него удару, а відтак вхопив лївою начальника розбишаків і з окрутною мести всадив ему ніж в самі груди. Пущена звідкись за ним куля свиснула попри него зачепивши об плече— дістав кольбою в голову, але не уступив ся і не вахитав ся, а коли корабель рушив і кладка захитала ся та упала а всї з нею пішли під воду, він все ще держав ся ворога корчево за одїж і треба его було разом з трупом витягнути на беріг.

Аж ось коли вже пароход відпливав від берега, роздав ся там з критого покладу страшенний крик. Всї глянули в ту сторону, а старий Ляйвлї, що також мав дві глубокі рани і тепер як-раз витягнув був з води свого сина, відозвав ся здивований:

— Говес.... єй Богу! Але зараз в слїдуючій хвили злетїло двох людий, що були счіпили ся, з досить значної висоти горішного покладу в розбурхану ріку, а лодки зі всїх боків кинулись ратувати заївших ся борців.

„Ван Бурен" не відплив ще був яких двіста кроків, коли надплив „Бляк Гак" з повнїсенько вояками на покладі і серед скорого битя в дзвін. На переді стояли, що правда, моряки з линвами в руках, готові закинути їх набеpіг, але капітан Кольбурн, що зачув стрїляне і вже здалека приглядав ся битві дальновидом, крикнув з пільотової будки трубою до розмови:

What's the matter? [1]) — У відповіди на то понеслось за відпливачим кораблем кілька вистрілів, стоячі на березі люди стали кричати і кивати, а на земли лежали доокола трупи. Тепер вже він анї крихти не сумнївав ся о тих відносинах в Гелєні, про котрі і сам був довідав ся.

Give her hel, boys! [2]) — закликав він з покладу на долину — палїть, щоби аж кітли червонїли ся, мусимо тих опришків здогонити.... най жиє стара Кентекі.

(Дальше буде)

[1]) Що то єсть? — що то значить ся?
[2]) Зробіть їм там пекло!

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.